

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

30. juni 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 6 og 47 – ret til fri bevægelighed og ophold – ret til en effektiv domstolsprøvelse – ækvivalensprincippet og princippet om gensidig tillid – rammeafgørelse 2002/584/RIA – direktiv 2012/13/EU – ret til information under straffesager – meddelelse om rettigheder i forbindelse med anholdelse – ret til at blive informeret om tiltalen i henhold til en national arrestordre – ret til aktindsigt i materiale i sagen – betingelser for at udstede en europæisk arrestordre mod en tiltalt person, der befinder sig i den fuldbyrðende medlemsstat – EU-rettens forrang«

I sag C-105/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Spetsializirana nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) ved afgørelse af 22. februar 2021, indgået til Domstolen samme dag, i straffesagen mod

IR,

procesdeltager:

Spetsializirana prokuratura,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Lycourgos (refererende dommer), og dommerne S. Rodin, J.-C. Bonichot, L.S. Rossi og O. Spineanu-Matei,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– IR ved advokati A.O. Mandzhukova-Stoyanova og C. Nedyalkova,

* Processprog: bulgarsk.

– Europa-Kommissionen ved S. Grünheid og I. Zalaguin, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), retten til fri bevægelighed og ophold, ækvivalensprincippet, princippet om gensidig tillid, princippet om EU-rettens forrang og Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).
- 2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en straffesag mod IR om lovovertrædelser vedrørende cigaretsmugling.

Retsforskrifter

Folkeretten

- 3 Artikel 5 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), bestemmer:

»1. Enhver har ret til frihed og personlig sikkerhed. Ingen må berøves friheden undtagen i følgende tilfælde og i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde:

[...]

c) lovlig anholdelse eller anden frihedsberøvelse af en person med det formål at stille ham for den kompetente retlige myndighed, når der er begrundet mistanke om, at han har begået en forbrydelse, eller rimelig grund til at anse det for nødvendigt at hindre ham i at begå en forbrydelse eller i at flygte efter at have begået en sådan[...]

[...]

f) lovlig anholdelse eller anden frihedsberøvelse af en person for at hindre ham i uretmæssigt at trænge ind i landet eller af en person, mod hvem der tages skridt til udvisning eller udlevering.

2. Enhver, der anholdes, skal snarest muligt og på et sprog, som han forstår, underrettes om grundene til anholdelsen og om enhver sigtelse mod ham.

[...]

4. Enhver, der berøves friheden ved anholdelse eller anden tilbageholdelse, har ret til at indbringe sagen for en domstol, for at denne hurtigt kan træffe afgørelse om lovligheden af frihedsberøvelsen og beordre ham løsladt, hvis frihedsberøvelsen ikke er lovlig.

[...]«

EU-retten

Rammeafgørelse 2002/584

4 Følgende fremgår af femte betragtning til afgørelse 2002/584:

»[...] Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. [...]«

5 Rammeafgørelsens artikel 1 bestemmer:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«

6 I henhold til denne rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, er den udstedende judicielle myndighed den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.

7 Rammeafgørelsens artikel 8 med overskriften »Den europæiske arrestordres indhold og form« bestemmer:

»1. Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

a) den eftersøgtes identitet og nationalitet

b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-postadresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet

c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, navnlig i relation til artikel 2

- e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte deltagelse heri
- f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat
- g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.

2. Den europæiske arrestordre skal ledsages af en oversættelse til det eller de officielle sprog i den fuldbyrdende medlemsstat. En medlemsstat kan i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller senere, ved indgivelse af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet [for Den Europæiske Union], meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere andre af De Europæiske Fællesskabers institutioners officielle sprog.«

- 8 Artikel 17 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Frister og procedurer i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre« bestemmer i stk. 1:
»En europæisk arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag.«
- 9 Bilaget til rammeafgørelse 2002/584 indeholder en formular med angivelse af de oplysninger, der skal fremlægges i den europæiske arrestordre.

Direktiv 2012/13/EU

- 10 Det fremgår af 14. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT 2012, L 142, s. 1), at dette direktiv fastsætter fælles minimumsstandarder, der skal anvendes på den information om rettigheder og om tiltalen, der skal gives til personer, der er mistænkt eller tiltalt for at have begået en strafbar handling med henblik på at fremme den gensidige tillid mellem medlemsstaterne, og at direktivet bygger på de rettigheder, der er fastlagt i chartret, særligt artikel 6, 47 og 48, og bygger derved på artikel 5 og 6 i EMRK, således som disse bestemmelser fortolkes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.
- 11 Dette direktivs artikel 6 bestemmer:
 - »1. Medlemsstaterne sikrer, at en mistænkt eller tiltalt modtager information om den strafbare handling, som udgør grundlaget for mistanken eller tiltalen. Denne information gives straks og i en tilstrækkelig detaljeret form til at sikre en retfærdig behandling af sagen og en effektiv udøvelse af retten til et forsvar.
 - 2. Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte eller tiltalte personer, der anholdes eller tilbageholdes, informeres om grundene til anholdelsen eller tilbageholdelsen, herunder om den strafbare handling, som vedkommende mistænkes eller tiltales for at have begået.
 - 3. Medlemsstaterne sikrer, at der, senest når grundlaget for tiltalen forelægges for en domstol, gives detaljeret information om tiltalen, herunder den strafbare handlingens art og den juridiske kvalificering af den, og om karakteren af den mistænkte eller tiltalte persons påståede deltagelse i udøvelsen af denne strafbare handling.

[...]«

Bulgarsk ret

- 12 *Zakon za ekstraditsiata i evropejskata zapoved za arest* (lov om udlevering og om den europæiske arrestordre) (DV nr. 46 af 2005) gennemfører rammeafgørelse 2002/584. Denne lovs artikel 37 og formularen i bilaget hertil svarer til den nævnte rammeafgørelses artikel 8 og formularen i bilaget hertil.
- 13 Artikel 55 i *Nakazatelno-protsesualen kodeks* (strafferetsplejeloven, herefter »NPK«) og artikel 72-74 i *Zakon za Ministerstvoto na vatesnjnite raboti* (lov om indenrigsministeriet) bestemmer, at en person, som de bulgarske myndigheder anholder i Bulgarien på grundlag af en national arrestordre, skal meddeles de rettigheder, som den pågældende har som anholdt person, og ligeledes de rettigheder, som den pågældende har som tiltalt.
- 14 I henhold til NPK's artikel 59, stk. 1 og 2, skal den retsakt, der anordner tvangsforanstaltningen, såsom varetægtsfængsling, indeholde begrundelserne herfor og udleveres til den tiltalte. Den nationale arrestordre skal indeholde en obligatorisk angivelse af mulighederne for at klage herover.
- 15 Artikel 65, stk. 3, andet punktum, og artikel 269, stk. 3, nr. 4, litra b), i NPK er ikke til hinder for brug af retsmidler, når den pågældende anholdes i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 16 I henhold til NPK's artikel 65 og 270 skal den anholdte person informeres om retten til at anlægge sag til prøvelse af arrestordren og til at gøre sig bekendt med alle sagens dokumenter i forbindelse med dette søgsmål. Den anholdte person skal kunne have direkte kontakt med sin advokat, også selv om denne er en beskikket advokat. Endvidere sender retten ex officio den anholdte person en kopi af anklageskriftet, hvori de handlinger, der er genstand for tiltalen, er beskrevet detaljeret, såvel som den kendelse, der fastsætter datoen for retsmødet, og hvori de rettigheder, som den anholdte person har under retssagen, er beskrevet detaljeret. Den anholdte person, som har fået meddelt sine rettigheder samt de faktiske og retlige omstændigheder i forbindelse med anholdelsen, kan straks anlægge sag til prøvelse af anholdelsen ved retten.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 17 De faktiske omstændigheder i hovedsagen er identiske med omstændighederne i den sag, der gav anledning til dom af 28. januar 2021, *Spetsializirana prokuratura* (Meddelelse om rettigheder) (C-649/19, EU:C:2021:75).
- 18 *Spetsializirana prokuratura* (særlig anklagemyndighed, Bulgarien) har indledt strafforfølgning mod IR, som er anklaget for at have deltaget i en organiseret kriminel organisation med henblik på at begå overtrædelser af afgiftslovgivningen.
- 19 Da strafferetssagen mod IR blev indledt ved retten den 24. februar 2017, havde han forladt sin bopæl, og det har ikke været muligt at finde frem til ham.
- 20 Ved kendelse af 10. april 2017 traf den forelæggende ret beslutning om varetægtsfængsling af IR, og denne retsakt udgør den nationale arrestordre.
- 21 Den 25. maj 2017 udstedtes der en europæisk arrestordre mod IR, som stadig ikke var blevet fundet. Den beskikkede advokat for IR blev erstattet af en ny, ligeledes beskikket, advokat.

- 22 Den 20. august 2019 annullerede den forelæggende ret denne arrestordre og anmodede Domstolen om en præjudiciel afgørelse i sag C-649/19, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), idet denne ret ville udstede en ny europæisk arrestordre mod IR og ønskede at få præciseret, hvilke oplysninger arrestordren skulle vedlægges.
- 23 Selv om dom af 28. januar 2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder) (C-649/19, EU:C:2021:75), besvarer de spørgsmål, som den forelæggende ret havde stillet i sin anmodning om præjudiciel afgørelse, fjerner dommen ifølge den forelæggende ret ikke al den tvivl, som denne ret har. Der er desuden opstået nye tvivlsspørgsmål i lyset af de svar, der blev givet i den nævnte dom.
- 24 Ifølge den forelæggende ret har de spørgsmål, der er forelagt inden for rammerne af den foreliggende sag, således i det væsentlige til formål at klarlægge, hvorledes den forelæggende ret skal affatte den nye europæiske arrestordre, som denne ret påtænker at udstede i forhold til IR for så vidt angår den information vedrørende den tiltaltes rettigheder, som retten er forpligtet til at fremsende til den fuldbyrdende judicielle myndighed, samt at afgøre, hvorledes denne ret skal forholde sig, såfremt denne person nedlægger påstand om annullation af den nationale arrestordre.
- 25 Den forelæggende ret har anført, at spørgsmålene i den foreliggende sag er stillet i sammenhæng med de muligheder, som den eftersøgte har for at anlægge sag til prøvelse af sin anholdelse, bl.a. mellem det tidspunkt, hvor denne anholdelse finder sted i den medlemsstat, der fuldbyrder den europæiske arrestordre, og det tidspunkt, hvor denne person overgives til den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.
- 26 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at det fremgår af dom af 28. januar 2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder) (C-649/19, EU:C:2021:75), at bestemmelserne i artikel 4, 6 og 7 i direktiv 2012/13 ikke finder anvendelse for så vidt angår den information, der skal meddeles den anholdte person, inden vedkommende overgives til den udstedende medlemsstat. Det følger heraf, at den udstedende judicielle myndighed ikke er underlagt en forpligtelse i henhold til dette direktiv til at informere denne person inden en sådan overgivelse. Spørgsmålet er imidlertid, om de principper, som EU-retten hviler på, er til hinder for denne fortolkning.
- 27 I henhold til præmis 79 og 80 i dom af 28. januar 2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder) (C-649/19, EU:C:2021:75), vil retten til en effektiv domstolsbeskyttelse være overholdt, hvis den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, kan anlægge sag til prøvelse af anholdelsesbeslutningen efter overgivelsen til den udstedende medlemsstat. Modsætningsvist er det med henblik på en effektiv domstolsbeskyttelse således ikke nødvendigt med et sådant retsmiddel inden overgivelsen. På denne baggrund opstår spørgsmålet, om en national bestemmelse, der kræver, at den berørte person informeres om den nationale arrestordre og om retten til prøvelse af denne, selv om denne person ikke befinder sig i den udstedende medlemsstat, udgør en tilsidesættelse af EU-retten.
- 28 Inden for rammerne af det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret således oplyst, om chartrets artikel 6, sammenholdt med EMRK's artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 5, stk. 2 og 4, chartrets artikel 47, retten til fri bevægelighed og ophold, ækvivalensprincippet og princippet om gensidig tillid, er til hinder for, at den udstedende judicielle myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 ikke udfolder nogen bestræbelser på at informere den person,

der er anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, om det faktiske og retlige grundlag for dennes anholdelse og om mulighederne for at anlægge sag til prøvelse af anholdelsen, mens denne person befinder sig på den fuldbyrdende medlemsstats område.

- 29 I denne henseende har den forelæggende ret for det første anført, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Menneskerettighedsdomstolen ikke accepterer den opfattelse, hvorefter kravet i EMRK's artikel 5, stk. 1, litra c), ikke finder anvendelse på den periode, hvor den nationale arrestordre udgør grundlaget for den europæiske arrestordre, men først finder anvendelse efter overgivelsen af den eftersøgte person. Den tiltaltes ret til forsvar skal således sikres fra det tidspunkt, hvor denne person anholdes i den medlemsstat, der fuldbyrder den europæiske arrestordre.
- 30 Hvad angår overholdelsen af kravet om »effektive retsmidler« som omhandlet i chartrets artikel 47 har den forelæggende ret for det andet anført, at artikel 47 – på grundlag af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK's artikel 5 – anerkender retten for den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, til at blive informeret om de faktiske og retlige grunde til anholdelsen og mulighederne for at anlægge sag til prøvelse af anholdelsen, selv om den pågældende er anholdt i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 31 Hvis denne person på tidspunktet for sin anholdelse i den fuldbyrdende medlemsstat med held anfægter denne anholdelse i den udstedende medlemsstat, vil dette navnlig medføre annullation af anholdelsesbeslutningen og dermed tilbagekaldelse af den europæiske arrestordre samt løsladelse af den pågældende person af den fuldbyrdende judicielle myndighed. Dette er grunden til, at muligheden for at anfægte den nationale arrestordre, når den fuldbyrdende judicielle myndighed til fuldbyrdelse heraf har anholdt den eftersøgte person, udgør et effektivt retsmiddel inden for rammerne af proceduren om den europæiske arrestordre.
- 32 På trods af den retspraksis, der følger af dom af 28. januar 2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder) (C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 79 og 80), er den forelæggende ret i tvivl om den effektive karakter af et retsmiddel, som en eftersøgt person først har adgang til efter afslutningen af proceduren om den europæiske arrestordre ved overgivelsen af den person, der er eftersøgt i den udstedende medlemsstat. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at det ikke er muligt, at rammeafgørelse 2002/584 udelukker meddelelsen af den nationale arrestordre til den eftersøgte. Tværtimod er det netop i forbindelse med en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, at behovet for oplysninger forud for overgivelsen af den tiltalte er mest nødvendigt.
- 33 Endelig er den forelæggende ret af den opfattelse, at for at opnå en effektiv domstolsbeskyttelse er det – ud over de to niveauer for domstolsbeskyttelse, som tilkommer den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, i henhold til Domstolens praksis, nemlig vedtagelsen af den nationale arrestordre og udstedelsen af den europæiske arrestordre – nødvendigt at indrømme denne person retsbeskyttelse på et tredje niveau, nemlig beskyttelsen ved den udstedende myndighed i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, mens den nævnte person forbliver i den fuldbyrdende medlemsstat. Overholdelsen af proportionalitetsprincippet kræver desuden, at den samme person har adgang til effektive retsmidler til prøvelse af den nationale arrestordre, selv om vedkommende befinder sig i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 34 For det tredje har den forelæggende ret anført, at den omstændighed, at den udstedende judicielle myndighed til forskel fra en rent national situation ikke udfolder nogen bestræbelser på etablere betingelserne for, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, bliver informeret

om de faktiske og retlige grunde til sin anholdelse, så snart denne person er blevet fundet og eventuelt anholdt på den fuldbyrdende medlemsstats område, direkte krænker udøvelsen af retten til fri bevægelighed og ophold, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, TEU og i artikel 20 TEUF og 21 TEUF, for så vidt som denne myndighed derved gør udøvelsen heraf vanskeligere. I et sådant tilfælde ville der nemlig foreligge en forskelsbehandling, der ikke er begrundet, af personer, der har udøvet en sådan ret.

- 35 For det fjerde er den forelæggende ret af den opfattelse, at henset til ækvivalensprincippet bør retsstillingen for en person, der er genstand for en national arrestordre, på grundlag af hvilken en europæisk arrestordre efterfølgende udstedes, ikke være mindre gunstig i forbindelse med fuldbyrdelsen af denne anholdelse på den fuldbyrdende medlemsstats område end i forbindelse med en anholdelse på det nationale område. Det samme gør sig gældende for så vidt angår meddelelse af denne anholdelsesbeslutning, når den blev vedtaget, uden at den tiltalte var til stede.
- 36 For det femte ville princippet om gensidig tillid blive bragt i fare, hvis der ikke var en passende mulighed for den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, til at gøre sine indsigelser gældende over for den udstedende judicielle myndighed, selv om vedkommende befinder sig i den fuldbyrdende medlemsstat. I mangel af en sådan mulighed står den fuldbyrdende judicielle myndighed nemlig over for dilemmaet om at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt på grundlag af grunde, der tidligere har eksisteret, men hvorom det ikke er sikkert, at de stadig eksisterer, og som således kan føre til at fuldbyrde en sådan arrestordre uden at være sikker på, at den eftersøgte persons grundlæggende rettigheder faktisk er blevet overholdt i den udstedende medlemsstat.
- 37 I forbindelse med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om EU-retten er til hinder for en national lovgivning, der kræver, at den tiltalte, uanset om vedkommende befinder sig på det nationale område eller på en anden medlemsstats område, ved meddelelse af en kopi af den nationale arrestordre informeres om de faktiske og retlige grunde til sin anholdelse og om muligheden for at anfægte denne. Det følger nemlig af dom af 28. januar 2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder) (C-649/19, EU:C:2021:75), at den tiltalte og anholdte person i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre ikke har de rettigheder som omhandlet i direktiv 2012/13, som den pågældende har i tilfælde af en rent national anholdelse, idet EU-lovgiver har truffet en bevidst beslutning om ikke at tildele en sådan person de rettigheder, der er omhandlet i dette direktivs artikel 3 og 4. Det følger heraf, at hvis national ret ikke desto mindre indrømmer en sådan person sådanne rettigheder, selv om anholdelsen sker i en anden medlemsstat, kan dette være i strid med nævnte direktiv. Desuden opstår spørgsmålet, om den forelæggende ret, såfremt den tiltalte, der befinder sig i den fuldbyrdende medlemsstat, indgiver en sag om annullation af anholdelsen for denne ret, skal afholde sig fra at behandle denne anmodning indtil overgivelsen af denne person efter fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre.
- 38 Endelig ønsker den forelæggende ret med sit tredje spørgsmål – i det tilfælde, at det følger af besvarelsen af det første spørgsmål, at EU-retten kræver, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, informeres om de faktiske og retlige grunde til den nationale arrestordre og om mulighederne for at anlægge sag til prøvelse heraf, eller at det følger af besvarelsen af det andet spørgsmål, at EU-retten ikke er til hinder for en sådan information – oplyst, hvorledes denne information skal gives.

- 39 På denne baggrund har Spetsializiran nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er chartrets artikel 6, sammenholdt med artikel 5, stk. 4[...] og [...]2, sammenholdt med [artikel 5], stk. 1, litra c), i [den europæiske menneskerettighedskonvention], chartrets artikel 47, retten til fri bevægelighed [og ophold], [ækvivalens]princippet og princippet om gensidig tillid til hinder for, at den udstedende judicielle myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 ikke udfolder nogen bestræbelser på at informere den eftersøgte person om det faktiske og retlige grundlag for dennes anholdelse og om retten til at anlægge sag til prøvelse af [anholdelsen], mens denne person befinder sig på den fuldbyrdende medlemsstats område?
 - 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, indebærer princippet om EU-rettens forrang i forhold til national ret da, at den udstedende judicielle myndighed skal undlade at give denne information, og indebærer dette princip desuden, at den udstedende judicielle myndighed, såfremt den eftersøgte person har anmodet om ophævelse af den nationale arrestordre på trods af denne manglende information, først skal vurdere denne anmodning materielt, efter at den eftersøgte person er blevet overgivet?
 - 3) Hvilke retlige foranstaltninger i EU-retten er egnede med henblik på at give en sådan information?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 40 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om chartrets artikel 6 og 47, retten til fri bevægelighed og ophold samt ækvivalensprincippet og princippet om gensidig tillid skal fortolkes således, at den judicielle myndighed, der har udstedt en europæisk arrestordre i henhold til rammeafgørelse 2002/584, er forpligtet til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne til den person, der er omfattet af arrestordren, selv om den nævnte person befinder sig i den fuldbyrdende medlemsstat og ikke er blevet overgivet til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.
- 41 Hvad for det første angår chartrets artikel 6 og 47 skal det bemærkes, således som det bekræftes af artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, at sidstnævnte ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprinsipper, således som de er defineret i artikel 6 TEU.
- 42 I denne henseende har Domstolen bemærket for det første, at artikel 8, stk. 1, litra d) og e), i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter, at den europæiske arrestordre skal indeholde oplysninger om lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse samt en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte deltagelse heri. Disse oplysninger svarer i det væsentlige til dem, der er omhandlet i artikel 6 i direktiv 2012/13 (dom af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 78), der, som det fremgår af 14. betragtning til direktivet, fastsætter fælles minimumsstandarder, der skal anvendes på den information om rettigheder og om tiltalen, der skal gives til personer, der er mistænkt eller tiltalt for at have

begået en strafbar handling, med henblik på at fremme den gensidige tillid mellem medlemsstaterne, og at direktivet bygger på de rettigheder, der er fastlagt i chartret, særligt artikel 6 og 47, og bygger derved på artikel 5 og 6 i EMRK, således som disse bestemmelser fortolkes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

- 43 Det følger heraf, at en person, der er anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, informeres i den fuldbyrdende medlemsstat og inden overgivelsen til de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat om grundene til sin anholdelse, herunder om den strafbare handling, som den pågældende er mistænkt eller tiltalt for at have begået.
- 44 For det andet har Domstolen fastslået, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse som omhandlet i chartrets artikel 47 ikke kræver, at den ret til prøvelse af afgørelsen om udstedelse af en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, der er fastsat i den udstedende medlemsstats lovgivning, kan udøves, inden den pågældende person overgives til denne medlemsstats kompetente myndigheder. Domstolen har således fastslået, at der ikke kan følge nogen tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse af den blotte omstændighed, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på strafforfølgning, ikke informeres om de retsmidler, der er tilgængelige i den udstedende medlemsstat, og først får adgang til sagsakterne, efter at vedkommende overgives til den udstedende medlemsstats kompetente myndigheder (dom af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 79 og 80).
- 45 Det fremgår således af dom af 28. januar 2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder) (C-649/19, EU:C:2021:75), at chartrets artikel 6 og 47 ikke kræver, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på strafforfølgning som omhandlet i rammeafgørelse 2002/584, inden overgivelsen til de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat har adgang til de nationale sagsakter eller oplysningerne om mulighederne for at anfægte afgørelsen om den europæiske arrestordre for den udstedende judicielle myndighed.
- 46 Det bemærkes, at denne fortolkning nødvendigvis kan overføres på oplysninger om den nationale anholdelsesbeslutning, som udgør den nationale arrestordre, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, samt de forskellige retsmidler, der er til rådighed i den udstedende medlemsstat til prøvelse af denne nationale arrestordre. I en sådan situation er den tiltaltes rettigheder, der følger af chartrets artikel 6 og 47, og navnlig retten til at blive informeret om sine rettigheder i forbindelse med strafforfølgning og om tiltalen rejst mod vedkommende, nemlig beskyttet dels eftersom den europæiske arrestordre indeholder de oplysninger, der er fastsat i artikel 8 i rammeafgørelse 2002/584, dels eftersom den tiltalte modtager information om retsmidlerne i den udstedende medlemsstat, og får adgang til sagsakterne i overensstemmelse med direktiv 2012/13, så snart vedkommende overgives til de kompetente myndigheder i denne stat.
- 47 Den forelæggende ret af den opfattelse, at denne situation er utilfredsstillende, og er af den opfattelse, at den udstedende judicielle myndighed bør være forpligtet til at informere den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, om den nationale anholdelsesbeslutning, der ligger til grund for denne arrestordre, samt om de retsmidler, der er til rådighed til prøvelse af denne, inden vedkommende overgives til den udstedende medlemsstat. En sådan fortolkning er i overensstemmelse med de krav, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende navnlig EMRK's artikel 5, stk. 1, litra c) og f), sammenholdt med denne artikels stk. 2 og 4.

- 48 I denne henseende skal det bemærkes, at den ved rammeafgørelsen indførte ordning for den europæiske arrestordre er baseret på princippet om gensidig anerkendelse, som i sig selv er baseret på, at der mellem medlemsstaterne hersker en gensidig tillid til, at deres respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt på EU-plan, og navnlig i chartret (dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 77, og af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 71).
- 49 Når den europæiske arrestordre inden for disse rammer udstedes med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning, har denne person allerede i første fase af proceduren kunnet drage fordel af de processuelle garantier og de grundlæggende rettigheder, hvis beskyttelse skal sikres af den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat i henhold til gældende national ret bl.a. med henblik på udstedelse af en national arrestordre (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 55, og af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 72).
- 50 Domstolen har endvidere fastslået, at ordningen med den europæiske arrestordre indeholder en beskyttelse på to niveauer af den eftersøgte persons processuelle rettigheder og grundlæggende rettigheder, da den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national retsafgørelse, såsom den nationale arrestordre, suppleres af beskyttelsen, der skal sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 56, og af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 73).
- 51 Eftersom udstedelsen af en europæisk arrestordre kan gøre indgreb i den berørte persons frihedsret, som er fastslået i chartrets artikel 6, forudsætter denne beskyttelse, at en afgørelse, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer, skal træffes i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 68, og af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 74).
- 52 Det følger således af fast retspraksis, at eftersom en sådan afgørelse er vedtaget enten på tidspunktet for vedtagelsen af den nationale arrestordre eller på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre, kræver beskyttelsen i chartrets artikel 6 og 47 på ingen måde, at den eftersøgte person sikres et tredje niveau af domstolsbeskyttelse, såsom det, som den forelæggende ret har overvejet, hvor denne person – endog inden vedkommende overgives til myndighederne i den udstedende medlemsstat – har ret til at modtage den nationale arrestordre, som den europæiske arrestordre er baseret på, samt oplysninger om mulighederne for prøvelse af denne.
- 53 I det foreliggende tilfælde kan det konstateres, at inden for rammerne af hovedsagen er den nationale arrestordre blevet udstedt af en ret, og det samme vil være tilfældet for den europæiske arrestordre, når den forelæggende ret i givet fald udsteder sidstnævnte. Det følger heraf, at der på begge niveauer af retslig beskyttelse af den eftersøgte person vil blive truffet afgørelser, der principielt opfylder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse.

- 54 Hvad i øvrigt angår EMRK's artikel 5, stk. 1, litra c) og f), som den forelæggende ret har henvist til, skal det bemærkes, at eftersom de rettigheder, der er fastsat i chartrets artikel 6, hvorefter enhver har ret til frihed og personlig sikkerhed, svarer til dem, der er sikret ved EMRK's artikel 5, og som i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 3, har samme betydning og omfang, skal der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis.
- 55 EMRK's artikel 5, stk. 1, bestemmer, at enhver har ret til frihed og personlig sikkerhed, og at ingen må berøves friheden undtagen i de tilfælde, der er nævnt bl.a. i denne artikels stk. 1, litra c) og f). Den nævnte stk. 1, litra c) vedrører tilfælde, hvor en person er anholdt eller frihedsberøvet med det formål at stille ham for den kompetente retlige myndighed, når der er begrundet mistanke om, at han har begået en forbrydelse, eller rimelig grund til at anse det for nødvendigt at hindre ham i at begå en forbrydelse eller i at flygte efter at have begået en sådan. For så vidt angår den ovennævnte stk. 1, litra f), vedrører denne bestemmelse lovlige anholdelse eller anden frihedsberøvelse af en person for at hindre ham i uretmæssigt at trænge ind i landet eller af en person, mod hvem der tages skridt til udvisning eller udlevering.
- 56 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at ordningen med den europæiske arrestordre, der er indført ved rammeafgørelse 2002/584, svarer til den situation, der er omhandlet i EMRK's artikel 5, stk. 1, litra f) (jf. i denne retning dom af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 55).
- 57 Som den forelæggende ret har anført, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fastslået, at inden for rammerne af en udleveringsprocedure, når den nationale afgørelse, som ligger til grund for udleveringsanmodningen, er ugyldig, er den anmodende stat ansvarlig for den ulovlige anholdelse af den pågældende person i den anmodede stat. I en sådan situation er det ansvar, der påhviler den anmodende stat, et ansvar, der følger af EMRK's artikel 5, stk. 1, litra c), og ikke af denne konventions artikel 5, stk. 1, litra f) (Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2.5.2017, Vasiliciuc mod Republikken Moldova, CE:ECHR:2017:0502JUD001594411, §§ 37 og 38).
- 58 Det skal imidlertid bemærkes, at det i hovedsagen omhandlede spørgsmål på ingen måde kan sammenlignes med spørgsmålet om den anmodende stats eller den anmodede stats ansvar i forbindelse med en anholdelse, der er anordnet i henhold til en anmodning om udlevering på grundlag af en national arrestordre, der er udstedt under tilsidesættelse af den berørte persons grundlæggende rettigheder. Det foreliggende spørgsmål har nemlig alene til formål at fastlægge, hvilke oplysninger den tiltalte skal have i forbindelse med sin anholdelse i den medlemsstat, der fuldbyrder en europæisk arrestordre, inden denne person overgives til den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.
- 59 I denne henseende bemærkes, at de oplysninger, der nødvendigvis skal ledsage en europæisk arrestordre, gør det muligt i forbindelse med anholdelsen af den tiltalte i den medlemsstat, der fuldbyrder arrestordren, at give denne person tilstrækkelige oplysninger til at opfylde de forpligtelser, der følger af EMRK's artikel 5. Som anført i denne doms præmis 42 modtager den person, der er anholdt i den fuldbyrrende medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, de oplysninger, der er fastsat i bl.a. artikel 8, stk. 1, litra d) og e), i rammeafgørelse 2002/584, som i det væsentlige svarer til dem, der er omhandlet i artikel 6 i direktiv 2012/13, hvilket sikrer denne person overholdelsen af de krav, der følger af nævnte artikel 5, bl.a. for så vidt som disse oplysninger gør det muligt for den pågældende at forstå grundene til sin anholdelse og eventuelt at anvende retsmidler til prøvelse af anholdelsen.

- 60 Det følger heraf, at chartrets artikel 6 og 47 ikke kræver, at den udstedende judicielle myndighed til den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre som omhandlet i rammeafgørelse 2002/584, inden denne person overgives til de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat, fremsender den nationale arrestordre vedrørende denne person samt oplysninger om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre. Således fortolket giver disse artikler 6 og 47 en beskyttelse af den nævnte persons rettigheder, som ikke er mindre end den beskyttelse, der følger af EMRK's artikel 5.
- 61 For det andet kan hverken retten til fri bevægelighed og ophold, ækvivalensprincippet eller princippet om gensidig tillid, som den forelæggende ret har henvist til i forbindelse med det første spørgsmål, ændre denne konklusion.
- 62 Hvad for det første angår retten til fri bevægelighed og ophold har den forelæggende ret påberåbt sig en eventuel forskelsbehandling som følge af den omstændighed, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, og som er anholdt i den fuldbyrdende medlemsstat, først modtager alle oplysninger om den nationale procedure, der er indledt mod ham, på det tidspunkt, hvor vedkommende overgives til den udstedende medlemsstat, til forskel fra den person, der er anholdt i den udstedende medlemsstat i henhold til en national arrestordre.
- 63 Indledningsvis bemærkes, at Domstolens praksis, som den forelæggende ret har henvist til, ikke kan overføres for at fastslå, at der foreligger en sådan forskelsbehandling, eftersom denne retspraksis vedrører en specifik situation, hvor en medlemsstats nationale udleveringsregler indfører en forskellig behandling alt efter, om den eftersøgte person er statsborger i denne medlemsstat eller statsborger i en anden medlemsstat. De regler, der er genstand for den nævnte retspraksis, fører nemlig til, at andre medlemsstats statsborgere, som lovligt opholder sig på den anmodede medlemsstats område, ikke bliver indrømmet den beskyttelse mod udlevering, som statsborgerne i denne medlemsstat indrømmes, og kan derfor påvirke de førstnævntes frihed til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område (jf. i denne retning dom af 17.12.2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Udlevering til Ukraine), C-398/19, EU:C:2020:1032, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 64 Som Europa-Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, skal det konstateres, at henset til formålet med ordningen med den europæiske arrestordre – som i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 er at muliggøre anholdelse og overgivelse af en eftersøgt person, således at den begåede lovovertrædelse i overensstemmelse med det formål, der forfølges med rammeafgørelsen, ikke forbliver ustraffet, og den pågældende retsforfølges eller afsoner den idømte frihedsstraf (dom af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis) – befinder en person, der tiltalt og omfattet af en europæisk arrestordre, og som befinder sig på en anden medlemsstats område end den medlemsstat, hvor den pågældende angiveligt har begået en strafbar handling, sig i ikke i den samme situation som en tiltalt, der er forblevet på den sidstnævnte medlemsstats område. For at undgå risikoen for straffrihed skal den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, nemlig, før den udstedende medlemsstats kompetente myndigheder udøver strafforfølgning mod personen, i princippet overgives til disse myndigheder i overensstemmelse med bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584. Det er først, når den pågældende er overgivet til de nævnte myndigheder, at denne persons situation med hensyn til retten til information i forbindelse med straffesager mod den pågældende i den udstedende medlemsstat, hvor lovovertrædelsen angiveligt er begået, kan sammenlignes med situationen for den person, der er forblevet i denne medlemsstat.

- 65 Hvad dernæst på tilsvarende vis angår ækvivalensprincippet, hvis overholdelse forudsætter, at den omhandlede regel, som i det foreliggende tilfælde reguleres af den udstedende medlemsstats lovgivning, finder anvendelse uden forskel på procedurer, der vedrører tilsidesættelse af EU-retten, og procedurer, der vedrører tilsidesættelse af national ret, og hvor genstanden og grundlaget er de samme (dom af 10.2.2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Forældelsesfrist), C-219/20, EU:C:2022:89, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis), finder dette princip kun anvendelse, når den person, der er anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, er blevet overgivet til denne medlemsstats myndigheder. Det er på dette tidspunkt, at denne person i overensstemmelse med dette princip for så vidt angår de processuelle regler, der ikke er fastsat i EU-retten, skal have de samme processuelle rettigheder, som en person, der er frihedsberøvet i den nævnte medlemsstat, alene har i henhold til national ret, idet deres situationer på dette tidspunkt er sammenlignelige.
- 66 Der er imidlertid intet i de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, der gør det muligt at antage, at den frihedsberøvede person, når vedkommende overgives til de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat, indrømmes en behandling, der er mindre gunstig end den behandling, en person, der er frihedsberøvet i denne stat, indrømmes alene i henhold til denne stats nationale lovgivning.
- 67 Som Kommissionen har anført, er den omstændighed, at den procedure, der er fastsat i rammeafgørelse 2002/584, til forskel fra udleveringsprocedurerne ikke kræver fremsendelse af den nationale arrestordre, som den europæiske arrestordre er baseret på, ikke alene ikke i strid med princippet om gensidig tillid, men er et udtryk for dette princip.
- 68 Domstolen har nemlig gentagne gange fastslået, at rammeafgørelse 2002/584 med indførelsen af en forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffelovgivningen, tilsigter at lette og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre EU's erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 69 Det følger af de ovenstående betragtninger, at det første spørgsmål skal besvares med, at chartrets artikel 6 og 47, retten til fri bevægelighed og ophold samt ækvivalensprincippet og princippet om gensidig tillid skal fortolkes således, at den judicielle myndighed, der har udstedt en europæisk arrestordre i henhold til rammeafgørelse 2002/584, ikke har nogen forpligtelse til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af arrestordren, mens den nævnte person befinder sig i den fuldbyrdende medlemsstat og ikke er blevet overgivet til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.

Det andet spørgsmål

- 70 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om princippet om EU-rettens forrang skal fortolkes således, at dette princip med henblik på at sikre overensstemmelse med rammeafgørelse 2002/584 pålægger den udstedende judicielle myndighed dels ikke at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, inden den pågældendes overgivelse til de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat,

selv om denne stats nationale lovgivning forpligter denne myndighed til at foretage en sådan fremsendelse, dels kun at behandle søgsmål, som denne person – trods fraværet af oplysninger om prøvelsesadgangen – anlægger vedrørende den nationale arrestordre, efter overgivelsen af denne person.

- 71 Det skal indledningsvis bemærkes, at anden del af det andet spørgsmål er af hypotetisk karakter. Denne del af det andet spørgsmål er baseret på den antagelse, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, og som er anholdt i den medlemsstat, der har fuldbyrdet arrestordren, inden overgivelsen gør brug af et retsmiddel i den udstedende medlemsstat til prøvelse af den nationale arrestordre, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.
- 72 Med henblik på at sikre denne persons grundlæggende rettigheder, som kan foranledige en judiciel myndighed til at træffe afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre, er det vigtigt, at en sådan myndighed har mulighed for at indgive en præjudiciel forelæggelse til Domstolen – denne mulighed er underlagt den betingelse, at svaret på den forelæggende rets spørgsmål er nødvendigt for, at denne kan træffe afgørelse om udstedelse af en ny europæisk arrestordre mod den tiltalte i overensstemmelse med rammeafgørelse 2002/584 (jf. i denne retning dom af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 38 og 39), hvilket ikke er tilfældet for et eventuelt svar på den anden del af det andet spørgsmål. Følgelig kan denne del af det andet spørgsmål ikke antages til realitetsbehandling.
- 73 Hvad angår den første del af dette spørgsmål skal det for det første vurderes, om rammeafgørelse 2002/584 er til hinder for, at den udstedende judicielle myndighed i henhold til national lovgivning er forpligtet til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, inden den pågældendes overgivelse til de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat.
- 74 Som anført i denne doms præmis 64 er formålet med ordningen med den europæiske arrestordre i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 at muliggøre anholdelse og overgivelse af en eftersøgt person, således at den begåede lovovertrædelse – henset til det formål, der forfølges med rammeafgørelsen – ikke forbliver ustraffet, og at den pågældende retsforfølges eller afsoner den frihedsstraf, som den pågældende er blevet idømt.
- 75 I denne henseende er der ved rammeafgørelse 2002/584 blevet indført en forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af personer, som er dømt eller mistænkt for at have overtrådt straffelovgivningen, der gør det muligt, således som det fremgår af femte betragtning til denne rammeafgørelse, at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de udleveringsprocedurer, som fandtes før vedtagelsen heraf (dom af 23.1.2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, præmis 54).
- 76 Med henblik på at forenkle og fremskynde overgivelsesproceduren under overholdelse af fristerne i artikel 17 i rammeafgørelse 2002/584 er der således som bilag til direktivet knyttet en specifik formular, som de udstedende judicielle myndigheder skal udfylde med angivelse af de oplysninger, som der anmodes om. Formålet med de nævnte oplysninger, som er listet i artikel 8 i denne rammeafgørelse, er at tilvejebringe de formelle minimumsoplysninger, som er nødvendige for at gøre det muligt for de fuldbyrdende judicielle myndigheder hurtigt at efterkomme den europæiske arrestordre ved hurtigt at vedtage deres afgørelse om overgivelse (jf. i denne retning dom af 23.1.2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, præmis 57 og 59).

- 77 Eftersom en europæisk arrestordre i overensstemmelse med nævnte rammeafgørelses artikel 17, stk. 1, skal behandles og fuldbyrdes som hastesag, skal den undersøgelse af lovgivningen i den udstedende medlemsstat, som den fuldbyrdende judicielle myndighed skal foretage inden for rammerne af samme rammeafgørelses artikel 2, stk. 2, nødvendigvis være hurtig og skal følgelig foretages på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed i selve den europæiske arrestordre (dom af 3.3.2020, X (Europæisk arrestordre – Dobbelt strafbarhed), C-717/18, EU:C:2020:142, præmis 37).
- 78 Kravet om en hurtig behandling og en forenkling af overgivelsesproceduren mellem medlemsstaterne, som forfølges med rammeafgørelse 2002/584, ville imidlertid blive bragt i fare, hvis den udstedende judicielle myndighed var forpligtet til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, inden den pågældendes overgivelse til de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat. Fremsendelsen af disse oplysninger og denne arrestordre kan nemlig hindre den fuldbyrdende judicielle myndigheds gennemførelse af den forenkede ordning for overgivelse af den tiltalte, som er indført ved den nævnte rammeafgørelse, eftersom denne myndighed med henblik på at sikre en korrekt anvendelse af den udstedende medlemsstats nationale procesregler vil være forpligtet til at sikre sig, at den tiltalte har modtaget den nævnte information.
- 79 I det i foregående præmis omhandlede tilfælde kan overgivelsesproceduren blive betydeligt mere kompliceret, og dens varighed kan forlænges væsentligt, med risiko for at bringe det mål, der forfølges med rammeafgørelse 2002/584, og som er nævnt i denne doms præmis 64 og 74, om at undgå straffrihed for den person, hvis overgivelse der anmodes om, i fare.
- 80 Det må følgelig fastslås, at rammeafgørelse 2002/584 er til hinder for, at den udstedende judicielle myndighed i henhold til national ret er forpligtet til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, inden den pågældendes overgivelse til de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat.
- 81 Henset til denne konstatering skal det for det andet bemærkes, at ifølge princippet om EU-retten forrang har EU-retten en fortrinsstilling i forhold til medlemsstaternes nationale ret og medfører derfor en forpligtelse for alle instanser i medlemsstaterne til at sikre, at de forskellige EU-retlige regler gennemføres fuldt ud, idet medlemsstaternes nationale ret ikke kan ændre den virkning, som disse forskellige regler tillægges på disse staters område (dom af 24.6.2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, præmis 53 og 54).
- 82 Selv om rammeafgørelse 2002/584 ikke har direkte virkning i henhold til selve EU-traktaten, indebærer dens bindende virkning ikke desto mindre en forpligtelse for de nationale myndigheder til at anlægge en overensstemmende fortolkning af national ret fra tidspunktet for udløbet af gennemførelsesfristen for disse rammeafgørelser (dom af 24.6.2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, præmis 71 og 72).
- 83 Selv om princippet om overensstemmende fortolkning ikke kan tjene som grundlag for en fortolkning contra legem af en medlemsstats nationale ret, kræver dette princip ikke desto mindre, at national ret tages i betragtning i dens helhed, og at der anvendes fortolkningsmetoder, der er anerkendt i denne nationale ret, for at sikre den fulde virkning af rammeafgørelsen og for at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det, der tilsigtes med rammeafgørelsen (dom af 24.6.2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, præmis 76 og 77).

- 84 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at princippet om EU-rettens forrang skal fortolkes således, at det dette princip pålægger den udstedende judicielle myndighed i videst muligt omfang at foretage en fortolkning, der er forenelig med national ret, som muliggør at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det formål, som forfølges med rammeafgørelse 2002/584, der er til hinder for, at denne myndighed i henhold til national ret er forpligtet til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, inden den pågældendes overgivelse til de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat.

Det tredje spørgsmål

- 85 Henset til besvarelsen af det andet spørgsmål er det ufornuddent at besvare det tredje spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 86 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, retten til fri bevægelighed og ophold samt ækvivalensprincippet og princippet om gensidig tillid skal fortolkes således, at den judicielle myndighed, der har udstedt en europæisk arrestordre i henhold til Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, ikke har nogen forpligtelse til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af arrestordren, mens den nævnte person befinder sig i den fuldbyrdende medlemsstat og ikke er blevet overgivet til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.**
- 2) Princippet om EU-rettens forrang skal fortolkes således, at dette princip pålægger den udstedende judicielle myndighed i videst muligt omfang at foretage en fortolkning, der er forenelig med national ret, som muliggør at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det formål, som forfølges med rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, der er til hinder for, at denne myndighed i henhold til national ret er forpligtet til at fremsende den nationale arrestordre og oplysningerne om mulighederne for prøvelse af denne arrestordre til den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, inden den pågældendes overgivelse til de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat.**

Underskrifter